

dle § 4 odst. 1 čís. 5 zák. čís. 267/21 Sb. z. a n., resp. podle § 1 a 5 vlád. nařízení čís. 186/24 Sb. z. a n. rozhoduje o přiznání, odepření nebo zastavení podpory v nezaměstnanosti se státním příspěvkem ústředí odborové organizace svým k tomu oprávněným orgánem, kdežto místní skupina vyznačí jen na poukazu od ústředí a jeho propisu vyplacení částky a opatří si podpis příjemce (viz vzorec e, § 6 vlád. nař. čís. 186/24 Sb. z. a n.). Žalobkyně však netvrdila a neprokázala, že stanovy její organizace nebo podpůrný řád pro ni platný měly v tomto směru jiné ustanovení nebo že jí došel poukaz k výplatě z ústředí (§ 6 vlád. nař. čís. 186/24 Sb. z. a n.). Avšak i kdyby podle stanov nebo podpůrného řádu svazu »Verband chr-er Arbeiter und Arbeiterinnen« jmenovaným dělnicím měla a musela výti vyplacena podpora se státním příplatkem, ježto členství v dřívější organizaci jim mělo býti započítáno v organizaci, k níž přestoupily, a kdyby se za to mělo, že se ústředí nemohlo dostati refundace vyplacených podpor od ministerstva sociální péče, resp. financí, proto, že bez členských knížek a dokladů nemohly býti sestavovány a řádně vyplněny vzorce B—D podle nař. čís. 186/24 Sb. z. a n., nepřislušel by nárok na náhradu škody vůči žalované, vzniklý zadržením těchto dokladů žalobkyni, nýbrž jen ústředí svazu, jež však v tomto sporu není procesní stranou. Nebylo tudíž již z těchto úvah výhověti rekursnímu návrhu na zrušení napadeného usnesení.

Čís. 15063.

Převzala-li obec smlouvou, uzavřenou se státní správou železniční, povinnost starati se o řádný stav schodiště, jež spojuje nádraží s veřejnou cestou, odpovídá tomu, kdo utrpěl úraz proto, že schodiště nebylo v bezpečném stavu, jen pro bezprávné opomenutí; nárok poškozeného nelze posuzovati podle § 881 obč. zák.

(Rozh. ze dne 20. března 1936, R II 57/36.)

Žalobce upadl na schodech, vedoucích od nádraží k silnici a jsoucích ve vlastnictví státních drah, které je zřídily. Smlouvou ze dne 14. března 1925 povolilo ředitelství státních drah žalované obci používání těchto schodů jako veřejného příchodu k železniční stanici proti tomu, že obec kromě jiných závazků převzala povinnost schody vlastním nákladem udržovati, čistiti a při náledí posypávati a že se zavázala, že odškodní státní správu železniční, jakož i osoby třetí, za veškeré škody, jež jim zřízením, trváním a používáním schodů vzejdou, že zejména přejímá ručení za železnici podle zákonů čís. 27 ř. z. z roku 1869 a čís. 147 ř. z. z roku 1902, nastane-li taková událost v provozu dráhy, kdyby na schodech těch byl někdo zraněn nebo usmrčen. Žalobce dovolává se této smlouvy tvrdit, že obec jeho úraz zavinila tím, že schody v době náledí nedala řádně posypati, jednak že schody neodpovídaly stavebnímu řádu a byly proto nebezpečné, a konečně že nebyly obcí v řádném stavu udržovány. Žalovaná obec namítla nedostatek pasivní legitimace a dále,

že schody byly v kritické době řádně posypány, ač prý není předpisu, podle něhož obec byla povinna posypávati veřejné cesty, a že pro počasí v době nehody se nedalo ani posypáváním zabrániti tomu, aby se znovu utvořilo náledí; konečně popřela, že schody neodpovídají stavebnímu řádu. P r v ý s o u d žalobu zamítl, aniž provedl navržené důkazy, vycházejí z názoru, že právo ze smlouvy ze dne 14. března 1925 mohla by uplatňovati pouze železniční správa, a že pokud jde o ručení ze zavinění, žalobce ani netvrdil, že osoba pověřená obcí posypáváním schodů byla nezdatnou ve smyslu § 1315 obč. zák., a konečně že nedostatečnost a nebezpečnost schodů s hlediska stavebního nelze přičítati obci k vině, poněvadž je nestavěla. O d v o l a c í s o u d zrušil k odvolání žalobcovu rozsudek prvního soudu pro vadnost řízení podle § 496 čís. 3 c. ř. s. a uložil prvnímu soudu, by se obíral otázkou, zda po stránce stavební byly schody vadné a nebezpečné, zda obecní zřízenec, pověřený čištěním a posypáváním schodů byl osobou nezdatnou, a zda pro porušení řádného udržování schodů a neposypání jich obecním zřízencem došlo ke zranění žalobcovu. Při tom vyslovil odvolací soud, že z tvrzení žalobcova, že obecní zřízenec neposypal schody, ba že vůbec toho dne, kdy se úraz stal, nebyl v obci přítomen, plyne alespoň nepřímě tvrzení, že zřízenec nesplnil svoje povinnosti a není proto osobou zdatnou; dále, že smlouvou ze dne 14. března 1925 a povolením, aby obecnstvo používalo schodů, převzala obec povinnost, pečovati o to, aby schody byly po stránce bezpečnostní stavebně bezvadné, že zmíněná smlouva je smlouvou ve prospěch třetích osob ve smyslu § 881 obč. zák. a že proto jest nerozhodno, zda příslušný obecní řád ukládá či neukládá obci povinnost k náhradě škody, nedostojí-li veřejno-právní povinnosti k udržování veřejných komunikací v řádném stavu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

S odvolacím soudem nelze potud souhlasiti, pokud pokládá zmíněnou smlouvu v příčině schodů za smlouvu ve prospěch třetích osob podle § 881 obč. zák. a domnívá se, že žalobce, jsa také osobou třetí, uplatňuje podle druhého odstavce § 881 obč. zák. právo přímo z oné smlouvy, kterýžto názor obec v rekursu právem vytýká. O takový případ tu nejde a nejde vůbec o nabytí nějakého bezprostředního soukromého práva třetí osoby proti slibujícímu na základě smlouvy uzavřené mezi jinými osobami. Nejde tu o nic jiného, než aby obecnstvo, t. j. všichni lidé, kteří používají schodiště jako spojovací komunikace mezi veřejnou cestou a nádražím, byli chráněni před nebezpečstvím, jež by jim nedostatečným stavem schodiště mohlo vzniknouti. O takovou bezpečnou chůzi po schodišti obecnstvem používaném měl by se postarati stát (železniční správa) jako jeho vlastník. Tuto povinnost však železniční správa přesunula smlouvou na obec a obec ji přijala. Domáhá-li se tedy žalobce náhrady škody na obci, domáhá se jí na subjektu, kterému ná-

ležela povinnost starati se o bezpečnou chůzi po schodišti, pokud mu tato povinnost náležela. Obec je tudíž pravou žalovanou a je v tomto sporu pasivně legitimována. Tím však žaloba nebyla opřena o nějaké smluvní právo poškozeného proti obci přímo, nýbrž o bezprávné opomenutí obce následkem nesplnění předpisů, jimiž zákon hledí zabránit náhodným poškozením (§ 1311 obč. zák.). Proto bylo ve smlouvě mezi obcí a železnicí ustanoveno, že obec odškodní státní správu železniční, jakož i třetí osoby za veškeré škody... atd. Uvedl-li žalobce, že se »nárok opírá o porušení této (t. j. smluvní) povinnosti obce a že následkem toho je soukromoprávní povahy«, chtěl tím odůvodnit jen přípustnost pořadu práva pro tuto žalobu, jak to výslovně uvedl. Ve smlouvě je dále uvedeno, že obec »zejména přejímá ručení za železniční správu podle zákonů z 5. března 1869 čís. 27 ř. z. a z 12. července 1902 čís. 147 ř. z., nastane-li taková událost v provozu dráhy, že na schodech nebo příchodu k nim bude někdo zraněn neb usmrcen«. Tak daleko však žalobce při uplatnění svého nároku proti obci nejde, nýbrž opírá svůj nárok jen o předpisy XXX. hlavy občanského zákona o náhradě škody, zejména také o předpis § 1315 obč. zák. V té příčině bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal zavinění žalované obce a — poněvadž sám uvedl, že táž použila osoby sjednané k čištění a posypání schodů, bylo na něm, aby též tvrdil nezdatnost této osoby podle § 1315 obč. zák. V tom směru přednesl žalobce pouze, že Josef S. kritického dne nebyl v obci a že schody vůbec nebyly posypány. Z toho není jasno, zda chtěl uvést, že stíhá obec přímé zavinění, poněvadž žalovaná obec S. snad použila k jiným službám mimo obec a nestarala se o zástupce, anebo tím, že na něho řádně nedohlížela, anebo konečně zda tím chtěl říci, že S. jest osobou nezdatnou. Proto měl býti nejasný přednes vysvětlen a doplněn.

Čís. 15064.

K § 1497 obč. zák.

Uznáním dluhu přetrhuje se promlčení i tehdy, když byl dluh uznán vůči postupiteli po postupu.

Jestliže dlužník vypovídá jako svědek (v jiném sporu) dozná dluh, není to uznáním dluhu ve smyslu § 1497 obč. zák.

(Rozh. ze dne 20. března 1936, Rv II 742/35.)

Žalobkyně tvrdí, že se žalovaný zavázal zaplatiti Janu K-ovi a Klementu H-ovi na účet stavby polovinu smluvené částky 60.000 Kč, na kterou po zaplacení zálohy 45.000 Kč dluží ještě 15.000 Kč. Tento dluh žalovaný uznal dopisem ze dne 23. dubna 1926, a při svém výsledku svědeckém ve sporu Banky v B. se S-ou jednotou v B. vůči žalobkyni a jejím právním předchůdcům (postupitelům Janu K-ovi a Klementu H-ovi a Bance v B.). Dle potvrzeného soudního vyrovnání ze dne 20. března 1925, k němuž podnikatelé K. a H. přihlásili zažalovaný zbytek pohledávky, zavázal se žalovaný platiti 35% ve čtyřech splátkách, kte-